DOMSTOLENS DOM
av den 12 juli 1979 *

I mål 266/78

har Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen av domstolen begärt förhandsavgörande enligt artikel 177 i EEG-fördraget i det mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

Bruno Brunori, mästare i stenhuggeri och skulptur, bosatt i Köln-Junkersdorf,

och

Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz, i Düsseldorf.

Begäran avser tolkningen av artikel 45.1 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen, i förhållande till artikel 1.1 i den tyska lagen "Gesetz über eine Rentenversicherung der Handwerker - Handwerkerversicherungsgesetz" av den 8 september 1960.

DOMSTOLEN

sammansatt av ordföranden H. Kutscher, avdelningsordföranden Mackenzie Stuart samt domarna P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, A. Touffait och T. Koopmans,

generaladvokat: G. Reischl,
justitiesekreterare: A. Van Houtte,

meddelar följande

* Rättegångsspråk: tyska.

dom

DOMSKÄL

1 Genom beslut av den 8 december 1978, som inkom till domstolen den 22 december 1978, har Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen, i enlighet med artikel 177 i EEG-fördraget, ställt frågor till domstolen om tolkningen av artikel 45 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen (EGT nr L 149, s. 2, fransk version; svensk specialutgåva, del 05, volym 01), i förhållande till tillämpningen av den tyska lagen om pensionsförsäkring för hantverkare.

2 Sökanden i målet vid den nationella domstolen är en italiensk medborgare som efter en anställningsperiod i Italien, där han inbetalade 47 månadsavgifter till det italienska systemet för ålderspensionsförsäkring, fick anställning och arbetade i Förbundsrepubliken Tyskland där han inbetalade 185 obligatoriska månadsavgifter till det tyska systemet för ålderspensionsförsäkring. Den 19 september 1975 registrerades han i Handwerkskammers register som självständig mästare i stenhuggeri och skulptur. Från och med denna dag omfattades han av lagen om pensionsförsäkring för hantverkare, vilken föreskriver en lagstadgad försäkringplikt i förhållande till pensionsförsäkringssystemet för anställda så länge den försäkrade har inbetalat avgifter för färre än 216 månader. Av handlingarna framgår att sökanden sedan den 1 september 1976 ånyo har arbetat i egenskap av anställd.

3 Sökanden har anfört att han, vid den tidpunkt då reglerna om pensionsförsäkring för hantverkare blev tillämpliga på honom, till följd av sin italienska anslutningsperiod redan hade inbetalat avgifter för fler än 216 månader, och att han därför under sin tid som självständig hantverkare var befriad från den lagstadgade försäkringsplikten.

4 Den behöriga socialförsäkringsinstitutionen, Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz, svarande i målet vid den nationella domstolen, har dock anfört att bestämmelserna i förordning (EEG) nr 1408/71 om sammanläggning av försäkringsperioder inte är tillämpliga i sökandens fall. Enligt Landesversicherungsanstalt föreskrivs sammanläggning av försäkringsperioder enligt ordalydelsen i artikel 45 i förordningen endast med avseende på att få, bibehålla eller återfå rätt till förmåner. Denna bestämmelse kan därför inte tillämpas för att fastställa om det föreligger försäkringsplikt i förhållande till

ett visst pensionsförsäkringssystem, eller närmare bestämt, för att fastställa om den lagstadgade försäkringsplikten har upphört.

För att kunna avgöra målet har Landessozialgericht ställt följande två frågor till domstolen:

1. Skall artikel 45 i förordning (EEG) nr 1408/71, vilken reglerar beaktande av försäkringsperioder som har fullgjorts enligt lagstiftningen i andra medlemsstater för att få, bibehålla eller återfå rätt till förmåner, även tillämpas analogt för att fastställa huruvida det föreligger försäkringsplikt i förhållande till ett socialförsäkringssystem?

2. Skall de perioder då avgifter har inbetalats i Italien läggas samman med de perioder då avgifter har inbetalats i Förbundsrepubliken Tyskland vid avgörandet av om försäkringsplikt föreligger enligt artikel 1.1 första stycket i Handwerkerversicherungsgesetz, då denna plikt först upphör när 216 månaders försäkringsavgifter har inbetalats?

5 Under förfarandet vid domstolen har kommissionen anslutit sig till Landesversicherungsanstalts ståndpunkt. Kommissionen har anfört att förordning (EEG) nr 1408/71 endast syftar till att säkerställa en samordning av de nationella lagstiftningarna om social trygghet, vilka var och en fastställer villkoren för anslutning till de olika systemen för social trygghet, inbegripet villkoren då försäkringsplikten upphör. Under dessa omständigheter skall artikel 45 i förordningen tolkas så att den uteslutande fastställer vilken verkan som skall tilläggas försäkringsperioder som har fullgjorts med stöd av olika nationella lagstiftningar, och inte så att den reglerar enligt vilka villkor försäkringsplikt uppstår eller upphör.

Enligt kommissionen innehåller förordning (EEG) nr 1408/71 inga bestämmelser som reglerar detta och svaret på den frågan skall följaktligen uteslutande avgöras enligt tillämpliga nationella lagstiftningar.

6 Domstolen anser att denna uppfattning är riktig. Artikel 45 i förordning (EEG) nr 1408/71 reglerar sammanläggning av försäkringsperioder med avseende på att få, bibehålla eller återfå rätt till förmåner. Den reglerar alltså inte frågor som gäller anslutningen till de olika systemen för social trygghet eller när den upphör, eftersom dessa förhållanden uteslutande regleras av nationella lagstiftningar.

7 Svaret på de frågor som Landessozialgericht har ställt blir alltså följande.

Artikel 45 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen är inte tillämplig för att fastställa huruvida försäkringsplikt som föreskrivs i en nationell lagstiftning föreligger eller inte.

Rättegångskostnader

8 De kostnader som har förorsakats Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla.

Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

DOMSTOLEN

– angående de frågor som genom beslut av den 8 december 1978 förts vidare av Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen – följande dom:

Artikel 45.1 i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen är inte tillämplig för att fastställa huruvida försäkringsplikt som föreskrivs i en nationell lagstiftning föreligger eller inte.

Kutscher Mackenzie Stuart Pescatore

Sørensen O'Keeffe Touffait Koopmans

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 12 juli 1979.

A. Van Houtte
Justitiesekreterare

H. Kutscher
Ordförande